

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice števil. 15. — Zurednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — Inserati: šeststopenjska petič-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — Velja za Ljubljano v upravništvu: za celo leto 6 gl., za pol leta 3 gl., za četrt leta 1 gl. 50 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom velja mesečno 2 kr. več. Po pošti velja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gl., za četrt leta 2 gl. 50 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 274.

V Ljubljani v ponedeljek, 30. novembra 1885.

Tečaj II.

Vabilo na naročbo.

Z 1. decembrom prične se nova naročba na naš list. Prosimo torej naše čast. naročnike, naj naročbo ob pravem času ponové, da se pošiljanje lista ne pretrga. Najbolje se to učini po poštni nakaznici, na čegar odstrižek treba prilepiti le naslov, ki je na pásku vsacega lista.

Naročnina je, kakor doslej, namreč:

Po pošti:

za celo leto	gld. 10.—
„ pol leta	„ 5.—
„ četrt leta	„ 2-50
„ en mesec	„ —85

Za Ljubljano:

za celo leto	gld. 6.—
„ pol leta	„ 3.—
„ četrt leta	„ 1-50
„ mesec	„ —50

za donašanje v hišo vsak mesec 9 kr.

Boj končan.

Kar je tako nestrpno pričakoval svet zadnji čas, spolnilo se je vendar. Boj je končan, končano obžalovanja vredno prelivanje sorodne krvi. Kneza Aleksandra dohitel je na jedni strani odločni skupni poziv evropskih vlastij, da naj odjenja od daljnega preganjanja potolčenega in globoko ponižanega sovražnika, na drugi strani pa zastavila je še Avstrija sama záse veljavno svojo besedo v obrambo Srbije. Mogočnemu temu klicu uklonil se je, kakor naznanja brzoglav, pogumni knez bolgarski ter ukazal zmagonosni svoji armadi, da ne nadaljuje več svojega krvavega dela.

Listek.

Prokleta!

(Roman. Spisal Emile Richebourg; po E. Vacanovi predelavi prosto poslovenil Janko Leban.)

(Dalje.)

Jera nadaljuje:

„Ko sta prišla žandarja, govorila sta z gospodičino.“

„Žandarja?!“ zakriči Parizel ves v strahu.

„Da, prišla sta žandarja poizvedovat na pristavo. Pa nikdo ni ničesar vedel in morala sta oditi ničesar ne opravivši. In jaz, edina, ki vse vem, zadnja sem, da bi svojega Frana ovadila! In, ker Mellier ni imel časa, da bi napravil oporo, to ste, gosp. Parizel, zdaj vi gospodar seuilonske pristave!“

Staremu se kar oči zasvetijo samega veselja. Visoko se vzravna ter globoko dihne:

„Jacques Mellier je mrtev!“ zahrplje kakor omamljen. „Zdaj je pristava moja, moj je ves, ves denar! . . . In ničesar se mi ni bati, ničesar!

Koliko iznenadenj, koliko britkih izkušenj za jedno, kot za drugo vojskujočo se stranko imel je ta boj! Komaj štirinajst dni je trajal, a koliko sprememb, koliko nepričakovanih dogodkov. Ko so bile prvesrbske čete stopile na bolgarsko zemljo, nikdo ni dvojil o tem, da pobije mnogobrojna in uže v prejšnjih vojskah izvežbana in utrjena srbska armada mlado, še le razvijajočo se bolgarsko vojstvo v malih dneh in da kralj Milan najdalje tekom jednega tedna zasede s svojimi trumami glavno mesto Bolgarske. To pričakovalo se je tem bolj, ker je Srbija vojno napovedala ob času, ko ob srbski meji skoro nič bolgarskih vojakov bilo ni. Ni čuda tedaj, da se je od vseh strani prorokovalo, da bode Bolgarska premagana, predno sploh do resne vojske pride. A kako slabo obnesla so se vsa ta prorokovanja! Komaj bil je knez Aleksander prihital v sredo preplašenih svojih čet, polotila se je bolgarske armade nepopisljiva navdušenost, ki je delala čudese in izvršila, česar si niti misliti ni mogel svet. Od tistega trenutka, ko je bolgarski knez vskliknil bil svojim vojakom nasproti, da treba uničiti sovražnika, ki je zavratno in izdajalsko napal sorodni in bratski narod, od tistega trenutka obrnila se je vojna sreča na bolgarsko stran in je ni zapustila več. Nenavadno krepek in pogumen duh obvejal je bolgarsko vojsko, srbska pa začela je omahovati, kakor bi si v svesti bila, da je zaslužila britko obtožbo, katero je izrekel bolgarski knez. Jeden udarec za drugim zadeval je Srbe, jedna bitka za drugo končavala se je nesrečno za nje. Kmalu, predno je knez Aleksander sam upal, spolnila se mu je njegova želja. Sovražnik bil je pregnan in bolgarske vojne čete prestopile so med navdušenimi klici srbske meje. Sedaj pričakovalo se je, da se vojno pod-

jetje ustavi, da se naredi mir ter konča pogubonosno prelivanje krvi.

Vendar knez Aleksander šel je dalje. Preslišal je opominj Turčije, da naj ne goni svojih čet dalje v boj in za nekoliko časa vedel se je tako spretno umikati noti evropskih vlastij, v kateri se pozivlje, jenjati z vojskovanjem, da ga je zdaj še le dohitela. Med tem premagal je Srbe tudi na lastni zemlji še, potisnil jih proti Nišu ter zasel Piroto, kjer je pred kratkim še stal glavni tabor srbske vojske s kraljem Milanom na čelu. Videlo se je, kakor bi knez Aleksander na jedenkrat bil pozabil, kako tesna mu je pred kratkim še šla in kako malo zanesljiva da je vojna sreča. Bati se je uže bilo, da zmage pijan ne pozna več prave mere in da hoče sedaj sam isto storiti, kar je pred nekolikimi dnevi nad sovražnikom tako bridko obsojal. A prišlo je o pravem času še povelje Evrope, kateremu ustavljeni se knez Aleksander ni mogel in ni smel.

Boj je sedaj končan, in da si se bode pred vsem le o premirju govorilo, vendar ni nikake dvojbe več, da so bili oni zadnje žrtve nesrečne te vojske, ki so pali pri Pirotu. Evropa ne pripusti, da bi se še dalje prelivala kri v boju, ki je uže davno prišel ob smoter in predmet svoj. Boj je končan, zmagonosno za bolgarsko, nesrečno za srbsko orožje, a jednako pogubonosno za oba sorodna naroda. Malo časa trajal je ta boj, a tisoč junaških src nehalo je biti, tisoče hrabrih mož spi na bojnih poljih smrtno spanje od jedne in druge strani, ki bi bili lahko skupaj prelivali svojo kri za boljo stvar. Na videz premagana je le jedna obeh vojskujočih se držav, a v istini premagani sta obé. Zmagonosen je le stari sovražnik obeh, on ima korist od bratomorske te vojske.

Blanche ne ve nič! Mellier ni nikogar imenoval, tako poteče vse prav! Hudir je z nami! . . . Apropos, kaj je z Rouvenatom? Je li se vrnil?“

„Da.“

„Temu se bo se-ve-da nekaj dozdevalo; pa primoran bo molčati. In kaj li tudi more storiti brez dokazov? Pristava je moja!“

„To vse naznanite mojemu Franu, kaj ne, gospod Parizel?“

„To pa to! Ti si brdka deklina, Jera! Ne bodem pozabil ná-te!“

Ona ponižno povese oči, prične igrati se s predpasnikom ter zašepeče:

„Gospod Parizel, saj veste, kaj mi je obljubil moj Fran?“

„Ničesar ne vem. Kaj ti je obljubil?“

„Da me poroči, gospod Parizel!“

Parizel se je porogljivo režal. Pa čuval se je, da ne bi ogleduhinje svojega sina dramil iz sladke znote.

„To je Franova stvar“, deje. „Opravita to medsobojno.“ — „Vi tedaj ne bote imeli nič zoper to, gospod Parizel?“ — „Jaz? Kaj še! Moj sin je sam svoj gospodar!“ — „O vi ljubi, dobri,

zlati gospod Parizel!“ začne Jera vsa srečna.“ —

„Dan uže svita, hiti domov, Jera, da nikdo ne bo vedel, da si bila z dóma. Pojdi na svoje delo kakor po navadi. Pazi na vsako besedo in ne ovádi se; čuješ li?“ — „O, bodite mirni, gospod Parizel; jaz nisem tako neumna, kakor se vidim!“ — „To je tudi sreča! . . . Tedaj, glej, da skoro otideš. Jaz se hočem pripraviti na pogreb svojega sorodnika, gospoda Melliera. Tedaj na svidenje na pristavi, Jera!“

Poslovita se, ko je nebo na vshodu postajalo uže svetlejšje.

Jera se hitro odpravi domov. Pa ni šla po deželni cesti, kjer bi jo lahko bili srečevali ljudje, nego udarila jo je po grivah in travnikih; bila je to težavna, a gotova pot.

Dan se je bil popolnoma zaznal. Svetlo solnce je vzhajalo na brezimeglenem nebu. Jera je bila le še kilometer oddaljena od pristave. Šla je zdaj po poljski poti, ki je vodila h kamenolomu.

Ko pride na kraj tega kamenoloma; zakaj se li je ustavila?

Brez dvoma, da bi se oddahnula ter si obri-sala pot s čela.

Zedinjene Bolgarije, za koje je knez Aleksander hotel potegniti svoj meč ter voditi narod svoj v boj, ni več. Kratke sanje bolgarskega naroda so minule in sladke nade, da se vstvari velika in močna Bolgarija združujoča ves narod bolgarski, uničene so, kedo vé za koliko časa — morda tudi za večno!

In Srbija? Kaj je dosegla z nepremišljenim svojim korakom? Vspeh njen bil je pač žalosten. Kralj Milan hotel je brez dvojbeno razširiti meje kraljevine svoji. Se danes smo uverjeni, da začetkom tega ni hotel storiti na škodo sorodne Bolgarske. Prvo oboroževanje bilo je brez dvojbe proti Turčiji obrnjeno. Da se je pozneje obrnilo proti Bolgarski, to nanese so okoliščine. Ker se Turčiji nič ni dalo odvzeti, mislil je, da to brez velike težave stori na drugi strani, da brez velikih žrtev Bolgarski lahko odzame kos zemlje. Kaki načrti delali so se pred kratkim še v Beogradu! In danes? Danes mora Srbija Boga hvalliti, da ima tako odkritosrčno zaščitnico, kakor je Avstrija. Na svojo roko pričel je kralj Milan brez pravega vzroka nesrečno to vojsko; ako mu je Avstrija v sedanji stiski vse jedno prihitela na pomoč, je to le znamenje, da se pri nas vé tudi dejansko ceniti prijateljstvo sosednih držav.

V nekem oziru imela bode ta vojska morda vender le neko korist za obe državi. Vladajoči krogi ondi imeli so priliko pri tem marsičesa naučiti se. Knez Aleksander in kralj Milan prišla sta lahko do prepričanja, da zgodovina dela le počasaj korak za korakom, in da se je onim, ki nočejo v zgodovini igrati veljavno ulogo, pred vsem varovati nepremišljenosti. Temeljita presoja razmer in okoliščine ima biti podlaga vsacega podjetja!

Srbsko-bolgarska vojska.

Hitreje nego se je pričakovalo, končana je vojska med bratskima narodoma, med Srbijo in Bolgarijo. Nesrečno bojevala se je Srbija; poiskala je nasprotnika v njegovi deželi, a sramotno porazena morala se je umakniti nazaj na svoje ozemlje, kamor jo je pregnjala bolgarska armada. Izredno srečo imel je bolgarski knez, v vseh bojih, vročih bojih priboril si je zmago, vzel Srbom Pirot ter uže so bile njegove čete na poti proti Nišu, ko mu dojde od vlastij naročilo, naj poneha z vojsko, naj nasprotniku poda roko v premirje. Zmagalec Aleksander se je uklonil ukazu Evrope — in končan je boj, sklene se premirje.

Minoli četrtek in petek vršili so se vroči boji okolo Pirota. V četrtek prestopil je knez Aleksander z glavno svojo armado mejo in ob 5. uri popoldne približal se je uže na 5 kilometrov Pirotu; pozdravili so ga srbski topovi, a niso ga

Jama kamenoloma je bila globoka in široka. Ne, da bi na kaj mislila in brez radovednosti se nagne čez rob ter pogleda v globočino.

Naenkrat omahne nazaj ter hudo zakriči, da se strašno naokrog razlegne.

Njen obraz je bil blede ko smrt, a nje oko je strmo gledalo. Kaj li je videla?

21.

Spodaj v globočini je ležal človek, z obrazom proti tlom, v veliki krvni mlaki.

Ali je nesrečnik še dihal? Bil je uže mrtev?

Jeri se je mudilo, da bi prišla domov. Pa ni mogla se oddaljiti s tega mesta. Nek čut brez imena jo je silil, da je ostala pri tem brezdnju. Grozna radovednost se je poloti. Morda pozna nesrečneža? Mučen, grozen nagon jo je vabil v jamo.

In potem je pomisliti, da je Jera bila ženska! In najslabša, najtrša ženska rada v nesreči pomaga!

Jera poišče stezo, katera je vodila v globočino. Kmalu je bila spodaj. Zdaj je stala poleg moža. Na čelu, ki je bilo nekoliko vidno, bila je velika rana. Mož se ni ganil. Njegova kapa je ležala nekaj korakov od njega oddaljena. Nosil je temne hlače ter moder jopič.

Jera je vse to videla. Njen obraz zažari in bilo jej je, kakor bi ji kdo nož porinil v srce.

preplašili iz pridobljenih pozicij. V petek unel se je pravi boj okolo Pirota za Pirot. V tem boji odlikovali so se posebno srbski pešci in topničarji, a pravega uspeha si niso mogli priboriti. Bolgari osvojili so si Pirot, a v mesto samo so poslali samo nekaj batalijonov, ker so se bali razstrelb, da domnevalo se je celo, da je vse mesto spodkopano. Tu kot zmagovalec Pirota dobil je Aleksander od vlastij nalog, naj preneha z vojsko — in on je obljubil, takoj ugoditi tej zahtevi.

* * *

Darmstadt, 28. novembra. Princ Aleksander dobil je naslednji telegram iz Pirota, 28. novembra ob 2. uri 15 min.: „Po dvadnevem trdem boji osvojili smo si Pirot ter smo danes po noči šli v mesto. Aleksander.“

London, 28. novembra. „Times“ poročajo iz Carigrada: Po sim došlem avtentičnem poročilu sklenilo se je med Srbijo in Bolgarijo premirje vsled posredovanja Turčije, Avstrije in Rusije.

London, 28. novembra. (Reuterjevo poročilo iz Carigrada.) Turčija je pozvala bolgarskega kneza, naj preneha z vojsko proti Srbom.

Sofija, 28. novembra (ob 9. uri zvečer). Knezova depeša pravi: „Z ozirom na kolektivno noto zastopnikov vevlastij in z ozirom na izjavo grofa Khevenhüllerja, kateri je od svojega vladarja poslan se izrekel: če mi prodiramo dalje, pridejo avstrijske čete v Srbijo na pomoč Srbiji; dalje z ozirom na to, da naš zmagonosen uhod v Pirot varuje naše dobro ime, dovolil sem, da se preneha vojska, da se prično pogajanja o premirju in stavlil bodem potem svoje pogoje.“

Bela Palanka, 30. novembra. Včeraj zjutraj, kmalu ko je grof Khevenhüller odšel mimo srbskih in bolgarskih prednjih straž, prišel je bolgarski parlamentarec v srbski tabor; na to so se zbrali srbski in bolgarski poveljniki ter sklenili odnehati od vojske na vsej progi; čete ostanejo v svojih pozicijah.

Pirot, 30. novembra. Srbi napali so navzlic premirja v soboto po noči utrdbe pri Vidinu, a bili so odbiti. Canov naznanil je to zastopnikom vlastij.

Podpore za zgradbe ljudskih šol.

Iz poročila deželnega odbora posnemljemo: V tekočem letu oglasilo se je zopet mnogo občin, katere si ali uže zidajo nove ljudske šole ali jih nameravajo zidati, da bi se jim dovolila primerna podpora iz deželnega zaklada in iz darila kranjske hranilnice. Kakor za leto 1884. je kranjska hranilnica tudi za leto 1885. blagodušno dovolila

Ona nekako zatuli ter se vrže na moža, ki se ni ganil, kliče: „Fran! Fran!“

Na to obrne njegov obraz navzgor. Groza jo spreleti, ko se dotakne ledenega njega života. Obraz mu je bil nepoznat vsled blata in krvi. Zdaj se osrči ter preobrne njegovo truplo. Potem mu z robcem obriše obraz. Ni bilo več dvojbe! Bil je v resnici Fran Parizel, njen ljubimec, a le kot — mrtvec!

Trenotek časa je vá-nj virila liki blazna. Njeni vlasje so se ježili, zobé je stiskala, a njene oči, ki so strmo pogledovale, kakor voščeni podobi, stale so suhe!

Naposled se kakor zveri izvije neko tuljenje iz njenih prsij, ona se vrže na mrliča ter ječeče ruje si vlase z glave.

Tako ni bila podobna več ženski nego furiji! Kako se je bila zgodila nesreča?

Zasačeni zločinec, mehkužni, babjeverni kmet bežal je bil ves preplašen na žuganje Lucile, katero je imel za „duh“, kakor da bi mu bil sam hudič za petami. Ves zaslepljen letal je čez drn in strn; a naenkrat se udere pod njim prod in ilovica. On strmoglavi v globino ter prileti z glavo na kamen, ki mu jo razbije takó, da so mu možgani in kri vreli iz nje.

znesek 6000 gld. kot podporo za nove zgradbe ljudskih šol s tem pogojem, da se ravno toliko dovoli iz deželnega zaklada v isti namen za leto 1885. Slavni deželni zbor je v 6. seji dne 1. oktobra 1884. dovolil 6200 gld. podpore za šolske zgradbe.

Po sklepu c. kr. deželnega šolskega sveta so dobile iz hranilničnega darila za leto 1885. sledeče šolske občine podpore:

Bojance 500 gld., Spodnji Logatec 500, Štrekljevec 500, Petrova Vas 500, Prežganje 400, Smlednik 300, Zgornje Pirniče 300, Veliki Gaber 300, Terzin 300, Rudolfovo 300, Hrušica 200, Črni Vrh 200, Sv. Mihael pri Žužemperku 200, Toplice pri Rudolfovem 200, Božakovo 200, Stari Trg, okraj črnomaljski, 200, Dragatuš 200, Griblje 200, Jesenice, okraj radovljiški, 100, Verbovo, okraj postojnski, 100, Doljni Semon 100, Doberniče 100, Sinji Vrh pri Črnomlji 100 gld., skupaj 6000 gld.

Z ozirom na sklep kranjske hranilnice, po katerem bode se za leto 1886. dovolila 6000 gld. za podporo novih šolskih zgradb in ker bi sicer mnoge šolske občine ne mogle dozditi jim neobhodno potrebnih šolskih poslopij, nasvetuje deželni odbor, da naj slavni deželni zbor dovoli podpore iz deželnega zaklada za leto 1886. sledečim šolskim občinam, in sicer:

a) po 500 gld.:

1.) Štrekljevec v črnomeljskem okraju. Nova šola se ima zidati leta 1886. Stavbeni troški izračunjeni so na 9564 gld. Ker znaša ves direktni letni davek 1451 gld., morala bi si občina naložiti 680% priklado, da pokrije vse troške. Naložila si je do zdaj 150%, namreč po 50% zaleta 1884, 1885 in 1886. To bo znašalo 2176 gld., in ker bodo občani ročno in vprežno delo brezplačno opravljali, s čem prihranijo 2033 gld., ostane še nepokritih 4209 gld. Ker se je dozdej navadno povprek podpora do 10% vseh stavbenih stroškov iz daželnega fonda dovolj dvala, naj bi se dovolil za leto 1886. znesek 500 gld., in ako bo stavba v prihodnjem letu se pričela zidati, jednaki znesek za leto 1887.

2.) Veliki Gaber. Ker se zidanje nove šole iz zdravstvenih obzirov ne sme več odlašati, vgo-lane občine pa niso hotele skleniti naklado na direktno davek v pripravljeno stavbenega fonda, dovolil je deželni odbor po predlogu c. kr. deželne vlade, da naj se v smislu zakona od 10. aprila 1881 vse k šoli v Velikem Gabru všolanim krajem naloži 25% priklada na vse direktne davke v letih 1884. do 1887. Stavbeni troški za dvorazredno šolo bi znašali 8500 gld., 25% priklada od 3300 gld. direktnih davkov pa bo znesla v štirih letih 3300 gld. Ako se odračunijo troški za ročna in vprežna dela v znesku 2785 gld., bi ostalo

Vender ni bil umrl hitro, kakor se je kasneje priznalo. Lepi Fran je moral še nekoliko časa v strašnih bolečinah živeti; njegova borba a smrtjo je morala biti grozna.

Jera ni verovala na slučajnost te smrti.

Dve uri so je valjala britko stokajoč pri mrliči. Potem vstane; njeno obličje je imelo divji izraz. Neumna ideja prošine jej bedaste možgane.

Domišljevala si je, da je lepega Frana lastni oče vrgel v globočino, da ne bo treba mu dajati polovice dedščine.

„Ah, malopridnik!“ vpila je. „Pa le čakaj, to mi drago pjačaš!“

Ona zapusji mrliča, zleze po stezi navzgor ter pride iz kamenoloma.

Zdaj opazuje nebo.

Solnce je uže visoko stalo; moralo je biti okoli devete ure.

Njeno odsotnost so morali uže opaziti na pristavi. Iztakniti so morali, da je ni bilo po noči doma. Iz tega so lahko sklepali, da je ona prejšnjo noč odprla vrata, ter da je sokrivka razbojniku, morilcu!

Ni se več mogla vrniti na pristavo. In tega tudi hotela ni. Ali ni bil lep nje Fran mrtev? Tako je rojila sim in tjá po poljih in goščavah tožeč, stokajoč, kolnoč. Kakikrat se je tudi zgru-

nepokritih še 1815 gld., in po odračunjenem hranilničnem darilu v znesku 300 gld., le še 1515 goldinarjev. Zidanje se ima začeti leta 1886. Deželni odbor je sicer uže pred štirimi leti obečal podporo 2000 gld., pa ta čas je šlo za trirazredno šolo, katera pa ni potrebna z ozirom na število učencev. Za dvorazrednico pa bo zadostovala podpora 1000 gld., od katerih naj se dovoli za leto 1886. znesek 500 gld.

3.) Božakovo v črnomeljškem okraju. Stavbeni stroški za novo enorazrednico, katera bi se leta 1886. zidala, proračunjeni so na 3705 gold. Šolska občina nakladala si je po 25% za leto 1884. in 1885., kar pa bo le 315 gold. dalo, ker vsi direktni davki le 637 gold. znašajo. Okrajni šolski svet upa, da bi se šola s podporo 1000 gold. zgradila, ker bi jo občina zidala v lastni režiji. Iz hranilničnega darila dobi občina 200 gold. in ako se 500 gold. dovoli iz deželnega fonda, bi le še 300 gold. treba bilo, kar utegne občina dobiti v prihodnjem letu iz hranilničnega darila.

(Konec prihodnjic.)

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Deželni zbor goriški imel je uže dve seji. Prva seja vršila se je dné 25. t. m. ob 10. uri. Gosp. deželni glavar Fran grof Coronini nagovoril je poslance v italijanskem in slovenskem jeziku ter konečno zaklical trikrat „živio!“ presvitlemu vladarju. Po storjeni obljubi dveh novoizvoljenih poslancev, dr. Gregorčiča in Venuttija, vršile so se volitve v razne odseke, in izvoljeni so bili: V finančni odsek so voljeni: J. Gasser, dr. Gregorčič, A. Kocijančič, dr. Maurovich, dr. Rojic, dr. vitez Tonkli (načelnik), dr. Verzeznassi; v pedagoški odsek: J. Del Torre, A. pl. Dottori (načelnik), J. Ivančič, M. Jonko, I. Kovačič, R. Mahorčič, dr. Venuti; v legalni odsek: dr. Abram, N. Benardelli, A. pl. Dottori, J. Ivančič, dr. vitez Pajer (načelnik), dr. N. Tonkli, dr. Verzeznassi. — Druga seja vršila se je dne 26. t. m., pri kateri se je potrdila volitev kupčijske zbornice in slovenskega veleposestva; dovoli se nekaj podpor, med njimi košarski šoli v Foljanu 260 gld., čipkarski šoli v Dolenji Otlici 70 gld.

Poljaki pokazali so se v gališkem deželnem zboru zopet neprijatelje Rusinom. Pri volitvah v odseke niso v najvažnejše volili nobenega Rusina. Sploh nečejo nič vedeti o rusinskih zadevah in željah; predlog rusinskega poslanca Romanczuka, naj bi se v onih krajih, kjer je večina prebivalstva rusinska, osnovala rusinske šole ali vsaj paralelke, ta predlog bodo tudi Poljaki zavrgli.

dila na tla; pa vselej je vsa razdražena vstajala, a se zopet vračala na eno in isto mesto.

Zdajci zasliši mrtvaški zvon iz Fremicourta, ko so nesli Melliera pokopat. Kasneje je slišala, kako so zvonili poludan.

Njeno dolgo kolovratenje od včeraj zvečer provzročilo je, da je sedaj občutila — navzlic svoji žalosti — hudo lakot. Nagon jo je vlekel proti deželni cesti, k ljudem, h kruhu. . . .

In tudi k osveti! Ona se je morala maščevati za svojega Frana nad njegovim morilcem, nad starim Parizlom! Da, maščevati se je hotela na vsak način! . . . V njenih bedastih možjanih so se prepirale bolest, lakot in maščevalnost, liki divji zveri v pustinji!

Naenkrat ugleda na deželni cesti dva žandarja. Jere se loti obup. Ne da bi vedela, kaj dela, leti proti jezdečima žandarjema kličeč na vse grlo: „Stojta! stojta! . . .“

22.

Proti deseti uri predpoludnem zbralo se je kakih sto bližnjih ljudi in gospod župnik fremicourtski na seuillonski pristavi, da bi dostojno pokopali ranjcega Melliera.

Dočim so se vršile mrtvaške molitve, razdelile so se sveče med pogrebce, s katerimi so krsto spremili do cerkve. V trenutku, ko se je mrtva-

Tuje dežele.

V petek otvorili sta se rumunski zbornici s prestolnim govorom. Prestolni govor omenja glede vnanje politike: „Močni po jasni poziciji, katero zavzímamo in po prijaznih razmerah k vsem vlastem, opazovali smo dogodke onstran Dunava z največjo mirnostjo, a tudi vedno pazljivo. Na dalje prave, da je Rumunija britko občutila utis, ko se je kazalo, da se ne vzdrži mir, kateri je vsem državam tako potreben, posebno pa Rumunski, katero čaka še toliko dela, da doseže oni razvoj in napredek, po katerem dežela hrepeni.“

Grški ministerski predsednik Delyannis izrekel je v pogovoru z vnanjim poslanikom nadejo, da se vlasti zjedinijo v garancijah, katere utrujejo mir. Če se konferenca omejuje na vzhodnorumelijsko vprašanje, ne obeta Delyannis nič v daljnem postopanju Grške. Grčija se ima bati vojske, a vojake vender zbira za slučaj potrebe.

Angleške volitve v parlament se nadaljujejo; po dozdej znanih izidih sta konservativna in liberalna stranka jednako močni, tako da je težko uganiti, katera si pribori nekaj glasov večine.

Razne vesti.

— (Dragocena knjiga vkradena.) Rimski policiji se je naznanilo, da je bila iz Minervine bukvarnice v večnem mestu jako dragocena knjiga vkradena. Knjiga je bila prva izdaja Laktacija, ki se je leta 1465 v samostanu Lubiaco od nemških tiskarjev Schwenheimer in Pongracz tiskala in je bila tedaj prva na Laškem tiskana knjiga. Kako dage da so take knjige, razvidi se iz tega, da se je jednaka knjiga nedavno dražbenim potom za 15000 lir prodala. Sumi se, da je kdo izmed onih oseb, ki so v bukvarnici nastavljene, knjigo vkradel.

— (Socijalisti.) Na ruskem Poljskem prišli so socijalističnim zarotam na sled. V Varšavi, Lodzu in drugih večih mestih pripravili so veliko oseb, med temi so osebe obojega spola in raznih stanov: učitelji in učiteljice, pisatelji, dijaki in delavci; vseh skupaj je do sto in so jih nekoliko brez sodnijske procedure uže v Sibirijo poslali.

— (Doslrtna kazen.) Pred sodnika v mesto Berwick na Angleškem bil je poklican kovač James Stewart, ker je odpeljal sedemnajstletno Ello Macmillan, hčer nekega vratarja. Stewart je res obiskal pred kakimi 14 dnemi z deklico gledališče in se potem več kakor jeden teden ni povrnil; a izgovarjal se je, da mu je Ellen večkrat rekla: „Ker se nama tako dobro godi, ne pojdiva še domov!“ Sodnik pa reče: „Vi kakor mož bi se na besede otroka ne smeli ozirati; tako ste pa sedaj zatoženi, da ste mladoletno deklico zapeljali.“ Vrtar, mogočna postava, stopi na to pred zeleno mizo in zakliče: „Gospod sodnik, če smem pro-

ški spreved na pristavi urejeval in so nosilci hoteli na nosilu vzdigniti trugo, prikaže se Josip Parizel ter se postavi tikoma za trugo. V levi roci je držal svoj klobuk, s katerega je vihral širok in črn pajčolan; v drugi roki pa je imel robec, kojega si je pritiskal k očem.

Rouvenat, ugledavši ga, umakne se pred njim, kakor pred strupeno kačo. Jeza in gnjus sta mu napolnjevala srce in bal se je, da ne bi se mogel premagovati. Pa brzdal se je vender, ker ni hotel provzročiti ropota in zmirjanja nad krsto svojega gospodarja.

Tudi Jean Renaud zašepeče Rouvenatu: „Rouvenat, jaz občudujem tvojo potrpežljivost!“

„Kaj ne, ta drznost je nezaslišana! Malopridnik misli, da je varen. Gotovo je Jera bila danes po noči pri njem in mu naznanila, da Jacques Mellier ni spoznal svojih napastnikov. Licemernik! Kako stoče!“

Spreved se prične pomikati. Josip Parizel je korakal kot bližnji sorodnik pokojnikov tikoma za trugo.

Ljudje so med sabo tiho govorili: „Aha, tu je sorodnik pokojnikov, oče Franov. On stanuje v Voge zah, daleč od tukaj. Skoro gotovo so ga sim poklicali.“

„Kako joče!“

siti, obsodite Stewarta, da moja hčer za ženo vzame; potem je vsem pomagano!“ Z glavo zmajajoč odgovori na te besede zatoženec: „To je huda obsodba, na doslrtno kazen nisem bil pripravljen.“ Sodnik mu pa reče: „Jaz vam dam jeden mesec, da celo stvar premislite in mi poročno pismo prinesete; če tega volja ne storite, zadela vas bo druga kazen!“ Ellen se pa vrže Stewartu v roke in zakliče: „Zdaj si pa moj na veke, to bo še lepše!“

Domače stvari.

— (Najvišji dar.) Nj. veličanstvo cesarica je Elizabetini otroški bolnišnici v Ljubljani darovala 100 goldinarjev za bolnišnične namene.

— (Obrtniška nadaljevalna šola v Kameniku.) Ministerstvo za uk in bogočastje potrdilo je pricipijalno pravila obrtniške nadaljevalne šole v Kameniku in jej je uže podelilo nekoliko učnih pripomočkov. Kar se pa subvencije tiče, dobila bo isto še le od leta 1886 začenski naprej.

— (Gospoda deželnega predsednika barona Andreja Winklerja imendan.) Povodom današnjega imendana gospoda deželnega predsednika došlo je izredno veliko število gratulantov iz vseh stanov; imenujemo med temi premil. g. knezoškofa dr. J. Misijo, g. mestnega župana P. Grassellija in mnogo deželnih in državnih poslancev. Navadna gratulacijska pola ni več zadostovala, morala se je dopolniti, da-si se je izročilo več posebnih adres. Ravno tako došlo je z dežele mnogo telegrafskih in pismenih čestitk.

— (Deželni zbor kranjski.) Prihodnja seja vrši se v sredo, dné 2. decembra ob 10 uri dopoludné.

— (Klub pisateljskega podpornega društva) imel je v soboto zabavni večer v čitalniški restavraciji; udeležba bila je izredno mnogobrojna, tudi več vnanjih odličnih gostov udeležilo se je zabavnega večera. Berilo g. dr. V. Gregoriča sprejelo se je z občeno pohvalo.

— („Sokol“ in „Glasbena Matica“) nameravata združno kupiti „igrišče“ v Gradišči; ta hiša je lastnina dežele. Dotična prošnja se je izročila po deželnem odboru finančnemu odseku deželnega zbora.

— (Požar.) Iz Šent Jarneja se nam poroča: Dne 22. t. m. ob 11. uri po noči nastal je v podstrežji posestnika Antona Lenčiča iz Žmalče vasi ogenj, kateri je v kratkem času streho uničil, kakor tudi žito, ki je bilo pod streho spravljeno. Škoda znaša baje 400 gold., za katero je pa bil Lenčič zavarovan. Sumi se, da je kdo nalašč zažgal.

— (Železnica Herpelje-Razdrto-Škofjaloka-Celovec.) Mestna občina škofjeloška in nekatere druge občine hoté baje poslati do trgovinskega ministerstva prošnjo, naj bi se zgradila železnica Herpelje-Razdrto-Škofjaloka-Celovec.

„No, saj stari je, kakor se sliši, umrl brez oporoke; potem Parizel vse podeduje. Ta dobro joka, ta!“

„Jaz vender ne morem misliti, da bi stari Mellier ne bil poskrbel za svojo rejenko ter bi jo bil izročil le milosti svojih dedičev!“

„Pa saj je Rouvenat tu!“

„Rouvenat? Zdaj, ko starega Melliera ni več, Rouvenat je zopet priprost hlapec, kakor nekdanj! Kaj ima on pri tej stvari opraviti?“

Pogreb se je resno in žalostno vršil. Ko je padla zadnja gruda v jamo in so ljudje zapustili pokopališče, poišče Rouvenat z očmi Josipa Parizla. A bil je uže izgini.

„Odšel je“, reče mu Jean Renaud.

„Da, pa kmalu bode zopet tukaj!“

„Ne bo si upal.“

„Parizel si upa vse!“

Rouvenat pokliče višjega hlapca.

„Jean“, reče mu, „treba, da na vse mislimo. Zrak je nekako težak. Skoro gotov bo nevihta še pred večerom. Treba vse speljati pod streho. Reci Mathiasu, Brunetu in Simoninu, naj tu ostanejo za delo. Simonin najpripelje tudi svojo ženo in hčer.“

Hlapec izvrši ukaz. Delavci odgovorijo: „Hočemo si obleči le vsakdanje oblačilo in kmalu pridemo na pristavo.“ (Dalje prihodnjic.)

